

## Arrest

nr. 63 583 van 21 juni 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat M.-C. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

*“U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn.*

*Naar aanleiding van het overlijden van uw moeder, M.S.(...) op 13 juli 2007, bent u in de herfst van 2008 naar Tbilisi (Georgië) gegaan om daar het huis van uw moeder op uw naam te laten registreren. Toen u daar aankwam, zag u dat de huurders van het huis het huis niet goed hadden onderhouden. De huurders, S.(...) en G.(...), waren er niet mee akkoord dat u dat huis op uw naam zou zetten en er ontstond een ruzie. U werd geslagen waarbij u op de grond viel. Door deze val hebt u een ontsteking aan uw dikke darm opgelopen en zijn uw medische problemen begonnen.*

*U hebt het huis op uw naam gezet en na drie maanden Georgië keerde u terug naar Armenië.*

*In mei 2009 bent u opnieuw naar Georgië gegaan en in de herfst van 2009 hebt u de documenten van het huis aan de zoon van uw broer overhandigd, zodat hij voor het huis kon zorgen.*

*Vervolgens keerde u opnieuw terug naar Armenië.*

Ondertussen had u nog steeds medische problemen, maar omdat u beschaamd was om u te laten controleren, hebt u pas in juni 2010 voor de eerste maal medische hulp gezocht in Armenië. U kreeg er een medische behandeling van 6 juni 2010 tot 16 juli 2010. Uw behandelde arts zei dat ze het maximale voor u hadden gedaan en dat ze geen verdere mogelijkheden hadden om u te genezen. U hoorde van anderen dat er in België wel mogelijkheden bestaan om verdere medische hulp te verkrijgen. U hebt op 23 juli 2010 Armenië verlaten en u bent met het vliegtuig via Oostenrijk naar België gereisd. Diezelfde dag bent u in België aangekomen en op 29 juli 2010 hebt u asiel aangevraagd. U haalt ook nog aan dat uw huis in 2004 in beslag werd genomen omdat u uw lening niet kon afbetalen. Ter staving van uw medische problemen hebt u drie medische documenten uit Armenië neergelegd. Daarnaast hebt u ter staving van uw identiteit een kopie van enkele pagina's van uw paspoort neergelegd."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

## 1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de elementen die aanwezig zijn in uw administratief dossier, dient te worden geoordeeld dat u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U heeft immers onvoldoende elementen aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, in casu Armenië.

De problemen die u zou gekend hebben in Georgië dienen aldus bij de appreciatie van uw asielaanvraag niet in overweging te worden genomen.

U verklaarde dat u in Armenië geen problemen hebt gekend met de autoriteiten.

U werd nooit gearresteerd, noch beschuldigd of veroordeeld en verklaart geen vrees te hebben in geval u zou terugkeren naar Armenië (CGVS gehoor p.13-14).

Uit uw verklaring blijkt dat u in Armenië geen huis hebt. Uw huis werd in 2004 in beslag genomen omdat u uw lening niet kon afbetalen (CGVS gehoor p.13).

Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit geen reden was om uw land van herkomst te verlaten.

Bijgevolg is dit gegeven onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

U verklaarde uitdrukkelijk Armenië te hebben verlaten omwille van uw medische problemen (CGVS gehoor p.11, 13).

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit schaamte pas in 2010 medische hulp hebt gezocht voor uw gezondheidsproblemen die al in de herfst van 2008 waren begonnen (CGVS gehoor p.12-13).

U stelt dat er u in Armenië nooit medische hulp werd geweigerd. U kreeg een medische behandeling van 6 juni 2010 tot 16 juli 2010, maar de behandelende dokters lieten u weten dat ze niets meer voor u konden doen. Uw behandelde arts zei dat ze het maximale voor u hadden gedaan. Omdat de artsen zeiden dat ze geen verdere mogelijkheden hadden om u te genezen, besloot u naar België te komen (CGVS gehoor p.13-14).

Uit uw verklaringen, en uit de door u neergelegde Armeense medische attesten, kan aldus niet worden opgemaakt dat u in Armenië de toegang tot medische zorgverlening ontzegd werd.

Er dient bijgevolg te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten met name de Armeense medische documenten en de kopie van enkele pagina's van uw paspoort wijzigen voorgaande conclusie niet. Deze documenten bevatten immers enkel informatie aangaande uw gezondheidsproblemen en uw persoonlijke identiteitsgegevens en deze worden hier niet betwist."

## 1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 december 2010 een schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wijst er op dat zij zwaar ziek is; zij stelt dat zij darmkanker heeft en in Armenië geen verzorging meer kon krijgen.

Verzoekster merkt ook op dat zij chemotherapie volgde toen zij het verhoor op het Commissariaat-generaal aflegde en zeer verward was, wat volgens haar trouwens ook blijkt uit het verhoorverslag. Verzoekster laat gelden dat zij eigenlijk niet in staat was om verhoord te worden; zij heeft ook tijdens het verhoor gezegd dat zij pijn heeft als zij te lang moet zitten.

Verder meldt zij dat zij in België een medische regularisatie heeft aangevraagd en dat zij een kopie van haar vraag heeft gevoegd aan haar verzoekschrift.

Verzoekster is van oordeel dat haar verklaringen niet als basis kunnen dienen voor een beslissing in haar asiëldossier en vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt zij het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek; in uiterst ondergeschikte orde vraagt zij dat haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. Verzoekster voert tot staving van haar asielaanvraag aan het ontbreken in Armenië van adequate medische verzorging voor de kwaal waaraan zij lijdt.

De Raad onderstreept dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoekster aangegeven redenen om haar land te verlaten, liggen uitsluitend op medisch vlak en vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

Ook maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij voor haar aandoening geen of onvoldoende beroep kon doen op de medische voorzieningen in Armenië om één van de redenen in het Vluchtelingenverdrag.

Uit haar verklaringen en uit de door haar neergelegde Armeense medische attesten, blijkt dat haar in haar land van herkomst de toegang tot de medische zorgverlening niet ontzegd werd.

Haar stelling dat zij door de chemotherapie verward was bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal en dat haar verklaringen derhalve niet als basis kunnen dienen voor een beslissing in haar asiëldossier, doet geen afbreuk aan de vaststelling uit deze medische attesten dat zij in haar land een medische behandeling kreeg.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar verhoor, hoewel uit het verhoorverslag blijkt dat bepaalde vragen dienden herhaald te worden en dat zij zich op bepaalde punten niet altijd even duidelijk heeft uitgedrukt, duidelijk en herhaaldelijk gesteld heeft dat haar medische toestand aan de basis ligt van haar vertrek uit Armenië en dat zij geen andere redenen heeft om hier in België asiel aan te vragen (zie verhoorverslag van 4 oktober 2010, p. 11, 13 en 14).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar medische problemen haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoekster toont niet aan dat zij voor haar aandoening geen of onvoldoende beroep kon doen op de medische voorzieningen in Armenië om één van de redenen in het Vluchtelingenverdrag.

De door haar aangegeven redenen om haar land te verlaten, zijnde medische redenen, vallen inderdaad als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd Verdrag.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat verzoeksters problemen niet vallen onder voormelde criteria.

De overige in de bestreden beslissing vermelde motieven, laat verzoekster in haar verzoekschrift onbesproken; deze blijven dan ook overeind.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift ook haar vraag om subsidiaire bescherming volledig steunt op haar ziekte.

Overeenkomstig artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet kan de subsidiaire beschermingsstatus echter niet worden toegekend aan de asielzoeker die een machtiging tot verblijf kan aanvragen omdat hij lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont niet aan dat zij geen beroep kan doen op voormeld artikel; zij geeft in haar verzoekschrift uitdrukkelijk aan dat zij een procedure heeft ingeleid op basis van voormeld artikel 9ter.

Overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet is de Raad niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst.

Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.

Verzoekster brengt geen andere elementen bij die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Evenmin voert zij concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan derhalve niet worden toegekend.

2.7. Het blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 4 oktober 2010 in bijzijn van haar advocaat de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad schaaft zich achter de overige motieven in de bestreden beslissing, door verzoekster niet betwist, en is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE